

Sygn. akt – IX Ka 516/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28. grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu w składzie:

Przewodniczący – S.S.O. Rafał Sadowski

Protokolant – st. sekr. sąd. Ewa Tylmanowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Toruniu-Wschód Marcina Mazura,

po rozpoznaniu w dniu 28. grudnia 2017 r.

sprawy **J. P.**, oskarżonego z art. 178a§1 i §4 kk;

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego,

od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 11. maja 2017 r., sygn. akt **VIII K 40/17**,

I. zaskarżony wyrok w całości utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Toruniu) na rzecz kancelarii radcy prawnego M. L. 516,60 (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) zł (brutto), tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, a wydatkami tego postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IX Ka 516/17

UZASADNIENIE

J. P. został oskarżony o to, że w dniu 25 października 2016 o godz. 16:50 w miejscowości S. gm. O. pow. (...) woj. (...) (...) na drodze publicznej kierował w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym marki F. (...) o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości: I badanie 0.88 mg/l, II badanie 0.90 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dokonał będąc wcześniej skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w G. (...) sygn. akt (...), wyrokiem Sądu Rejonowego w W. (...) sygn. akt (...), wyrokiem Sądu Rejonowego w W. sygn. akt (...), **tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 i 4 kk.**

Wyrokiem z dnia 11 maja 2017r. Sąd Rejonowy w Toruniu, sygn. akt VIII K 40/17, uznał oskarżonego za winnego tego, że 25 października 2016 około godz. 16:50 w miejscowości S. gm.O., pow. (...), będąc skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w W. (...)z 28 września 2012 w sprawie (...), na karę łączną grzywny za popełnienie dwóch przestępstw z art.178a§1 kk, kierował w ruchu lądowym pojazdem marki F. (...) nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwym (I badanie – 0,88 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu) przy czym czynu tego dopuścił się mając ograniczoną w stopniu znacznym zdolność rozpoznania znaczenia czynu jak i pokierowania swoim postępowaniem tj. występku z art.178a§4 i 1 kk w zw. z art.31§2 kk i za to na podstawie art. 178a§4 kk i po zastosowaniu art.31§2 kk, art. 60§1 kk i art. 60§6 punkt 4 kk, wymierzył mu karę 50 (pięćdziesięciu) stawek grzywny i przyjął, że jedna dzienna stawka wynosi 20 (dwadzieścia) zł. Na podstawie art. 43a § 2 kk, orzekł środek karny w postaci obowiązku świadczenia pieniężnego poprzez zapłatę kwoty 10 000 złotych, na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w Warszawie, zaś na podstawie art. 42 § 3 kk, orzekł środek karny

w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym z zaliczeniem, na podstawie art.63§4 kk, okresu zatrzymania prawa jazdy od 25 października 2016. Ponadto, na podstawie art. 93c punkt 5 kk i art.93a§1 punkt 3 kk orzekł środek zabezpieczający w postaci obowiązku podjęcia terapii w związku z uzależnieniem od alkoholu. Orzekając o kosztach, Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 zł tytułem opłaty, zaś wydatkami obciążył Skarb Państwa. Nadto, zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Radcowskiej r.pr. M. L. kwotę 684 zł wraz z należnym podatkiem VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Wyrok ten **w zakresie pkt III**, tj. rozstrzygnięcia co do środka karnego zaskarżył **obrońca oskarżonego**, zarzucając rażąco surowość i tym samym niewspółmierność orzeczonego środka karnego w stosunku do stopnia winy, motywacji i sposobu zachowania się oskarżonego, a nadto do jego właściwości i warunków osobistych, sposobu życia przed popełnieniem przestępstwa oraz postawy w postępowaniu przygotowawczym oraz jurysdykcyjnym.

W związku z powyższym obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenia środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym w wymiarze 3 lat.

W odpowiedzi na apelację obrońcy oskarżonego, oskarżyciel publiczny wniósł o nieuwzględnienie apelacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Odnosząc się do zarzutu niewspółmierności orzeczonego środka karnego orzeczonego wobec oskarżonego, wskazać należy, że Sąd odwoławczy nie podziela argumentów skarżącego. Podkreślić należy, że postępowanie oskarżonego podważa dotychczasowe zaufanie do niego jako do osoby bezpiecznie prowadzącej pojazd, świadcząc o tym, że jego uczestnictwo w ruchu w charakterze kierowcy nie daje pełnej gwarancji bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a tym samym jednoznacznie przemawia za dożywotnim pozbawieniem go uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi. Przypomnieć należy, że ustalając wymiar w/w środka karnego, sąd powinien mieć na względzie głównie zagrożenie, jakie dla bezpieczeństwa w komunikacji powoduje zachowanie sprawcy przestępstwa. Obowiązek orzeczenia wobec sprawcy przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów, ściśle sprzęgnięty jest bowiem z celem, jaki zakaz ten ma realizować. Ratio legis tegoż zakazu polega zaś na tym, by z ruchu wyłączyć osoby zagrażające jego bezpieczeństwu. Cele zapobiegawcze wysunięte zostają zatem w tym wypadku przed cele wychowawcze (tak wyrok SN z dn. 2007.04.04, III KK 14/07, Biul. PK 2007/11/5). Stopień zagrożenia związany z uczestnictwem konkretnego sprawcy w ruchu należy oceniać zaś na podstawie okoliczności danego przypadku, w tym m.in. rodzaju i wagi naruszonych zasad bezpieczeństwa (wyrok SN z dnia 24 kwietnia 1982 r., V KRN 106/82, OSNPG 1982, nr 8, poz. 108). Zdaniem Sądu odwoławczego, jako słuszne ocenić należało orzeczenie środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym dożywotnio. Mając na względzie zarówno ogólne dyrektywy wymiary środków karnych, jak i funkcję prewencyjną zakazu prowadzenia pojazdów, słuszne było orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym dożywotnio. Dolegliwość wynikająca z orzeczonego środka karnego będzie adekwatna do wagi czynu oskarżonego.

Podkreślić także w tym miejscu należy, że przepisy art. 42§3 i 4 kk zawierają podstawy obligatoryjnego dożywotniego orzekania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Brak jest różnic w zakresie przedmiotowym (w art. 42§3 i 4 kk chodzi o zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych). Zakaz ten ma charakter bezwzględny w tym znaczeniu, że nie jest możliwe wyłączenie spod jego zakresu jakiegoś rodzaju pojazdów mechanicznych ani też ograniczenie go do jednego czy kilku rodzajów pojazdów mechanicznych. Odrębności wyrażają się natomiast w tym, że obligatoryjność na podstawie art. 42§3 kk ma charakter względny, bowiem w sytuacji, gdy zachodzi wyjątkowy wypadek uzasadniony szczególnymi okolicznościami, sąd może odstąpić od obowiązku orzeczenia środka karnego. Możliwości takiej nie przewiduje przepis art. 42§4 kk. W niniejszej sprawie, Sąd nie miał do czynienia z wypadkiem uzasadnionym szczególnymi okolicznościami. Nie jest taką okolicznością powoływana przez skarżącego, a wskazana przez biegłych w opinii, ograniczona poczytalność oskarżonego. To właśnie z uwagi na ograniczoną w stopniu

znacznym zdolność rozpoznania znaczenia czynu oraz pokierowania swoim postępowaniem, oskarżony jest sprawcą potencjalnie niebezpiecznym. Hipotetycznie gdyby przyjąć, że oskarżony miałby całkowicie zniesioną poczytalność i w związku z tym w ogóle nie ponosił winy za swój czyn to i tak należałoby rozważyć zastosowanie orzeczonego zakazu tytułem środka zabezpieczającego, bowiem taki zakaz ma m. in. zapewnić ochronę i bezpieczeństwo innym użytkownikom pojazdów oraz uczestnikom ruchu drogowego, a także samemu oskarżonemu.

Sąd odwoławczy nie dopatrył się w zaskarżonym orzeczeniu żadnych uchybień mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze, będących podstawą do uchylenia wyroku z urzędu, dlatego też został on utrzymany w mocy.

Wysokość kosztów należnych obrońcy oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym, ustaloną w kwocie 516,60 zł brutto, wyliczono w oparciu o przepisy §4 ust. 1 i 3 oraz §17 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U.2016.1715).

Na podstawie art. 624§1 kpk w zw. z art. 634 kpk sąd odwoławczy zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za II instancję, obciążając wydatkami postępowania odwoławczego Skarb Państwa.